

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o umorzenie postępowania administracyjnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 24 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 stycznia 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 22 stycznia 2013 r., oddalił apelację Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 1 czerwca 2012 r., w sprawie z odwołania P. Sp. z o.o. w W.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 206 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 105 § 1 k.p.a.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, czy w świetle art. 206 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 105 § 1 i art. 155 k.p.a.

Prezes Urzędu powinien orzec co do istoty w sprawie z wniosku przedsiębiorcy telekomunikacyjnego o zmianę wysokości opłat za dostęp telekomunikacyjny, określonych decyzją Prezesa Urzędu, jeżeli przedmiotowe opłaty już nie obowiązują z uwagi na utratę mocy przez decyzja Prezesa Urzędu, czy też powinien umorzyć postępowanie w tej sprawie?

Uzasadniając potrzebę rozstrzygnięcia powyższego zagadnienia prawnego Prezes Urzędu przedstawił następującą argumentację. Postępowanie przed Prezesem Urzędu toczy się na podstawie przepisów k.p.a. ze zmianami wynikającymi z Prawa telekomunikacyjnego oraz ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. W konsekwencji do Prezesa Urzędu stosuje się art. 105 § 1 oraz art. 155 k.p.a. Warunkiem zmiany ostatecznej decyzji administracyjnej na podstawie art. 155 k.p.a. jest jej funkcjonowanie w obrocie prawnym. Ustalenie przez organ, że decyzja w obrocie nie funkcjonuje, czyni postępowanie w sprawie jej zmiany bezprzedmiotowym. Sąd Apelacyjny przyjmuje natomiast odmienny pogląd wskazując, że decyzja MTR regulowała wysokość stawek począwszy od 1 maja 2008 r., zaś kolejna decyzja MTR 2008 dotyczyła okresu począwszy od 1 stycznia 2009 r., stąd przynajmniej za okres od 1 maja do 31 grudnia 2008 r. istniała potrzeba rozpoznania wniosku powoda o zmianę decyzji MTR 2007, co nie pozwala na uznanie bezprzedmiotowości postępowania administracyjnego w sprawie z wniosku powoda z 7 listopada 2008 r.". Podobny pogląd Sąd Apelacyjny zawarł w wyroku z 8 lutego 2012 r., VI ACa 1032/11, którego fragment Prezes Urzędu przytoczył w uzasadnieniu. Zdaniem Prezesa Urzędu, udzielenie odpowiedzi na przedstawione zagadnienie ma istotne znaczenie dla obrotu prawnego. Decyzje w sprawie dostępu telekomunikacyjnego należą do najczęściej wydawanych decyzji przez Prezesa Urzędu. Wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa przez Prezesa Urzędu stanowić może podstawę do stwierdzenia jej nieważności z urzędu, bądź na wniosek strony. Stwierdzenie nieważności podlega zaś kontroli sądów administracyjnych, które stoją na stanowisku, że w przypadku gdy strona domaga się w trybie art. 155 k.p.a. zmiany decyzji, która już nie funkcjonuje w obrocie prawnym, jedynym dopuszczalnym rozstrzygnięciem jest umorzenie postępowania administracyjnego.

Powód w piśmie zawierającym wniesioną po terminie odpowiedź na skargę kasacyjną Prezesa Urzędu wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wskazując art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jako podstawę wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, Prezes Urzędu powinien sformułować zagadnienie prawne dotyczące problemu prawnego objętego zakresem normowania przepisów powołanych w podstawach skargi kasacyjnych i dotyczącego zastosowania lub wykładni tych przepisów przez Sąd drugiej instancji. Prezes Urzędu powinien także w odpowiedni sposób uzasadnić potrzebę rozstrzygnięcia sformułowanego zagadnienia prawnego oraz przedstawić argumentację przemawiającą za jego rozwiązaniem w określony sposób.

Uzasadnienie potrzeby rozstrzygnięcia powyższego problemu prawnego nie zawiera wyводу odpowiadającego wymogom określonym w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Uzasadnienie sprowadza się do referowania i przytaczania stanowiska Sądu Apelacyjnego, niepopartej żadną argumentacją polemiki z tym stanowiskiem oraz deklarowaniem znaczenia rozstrzygnięcia tej kwestii prawnej dla praktyki działania Prezesa Urzędu.

Ponadto, oparte na art. 206 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 105 § 1 i art. 155 k.p.a. zagadnienie prawne o treści „czy Prezes UKE powinien orzec co do istoty w sprawie z wniosku przedsiębiorcy telekomunikacyjnego o zmianę wysokości opłat za dostęp telekomunikacyjny, określonych decyzją Prezesa UKE, jeżeli przedmiotowe opłaty już nie obowiązują z uwagi na utratę mocy przez decyzje Prezesa UKE, czy też powinien umorzyć postępowanie w sprawie?” odnosi się bezpośrednio do sposobu, w jaki powinien działać organ administracji, a nie do kwestii stosowania lub wykładni przepisów przez sąd orzekający w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu.

Sąd Najwyższy dostrzega występujący w niniejszej sprawie problem prawny wynikający z jednej strony z wydania przez Prezesa Urzędu kolejnych decyzji dotyczących tych samych obowiązków, które to decyzje są natychmiast wykonalne, w toku postępowania odwoławczego oraz podejmowanych równolegle prób wzruszenia tych decyzji za pomocą środków kierowanych do sądów powszechnych i sądów administracyjnych. Jednakże, jak trafnie wskazano w piśmie procesowym powoda w postępowaniu kasacyjnym, kwestia podniesiona przez Prezesa Urzędu w zagadnieniu prawnym skargi kasacyjnej nie znajduje oparcia w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sądy obu instancji, którymi to ustaleniami Sąd Najwyższy jest związany. Z ustaleń tych nie wynika zaś, by decyzja Prezesa Urzędu, która miała być zmieniona na wniosek powoda w trybie art. 155 k.p.a. utraciła moc obowiązującą w wyniku stwierdzenia jej wygaśnięcia przez Prezesa Urzędu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.